

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: "'Et Besøg'", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 16.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813972704/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

hende, og ikke redde Eders Selvfærdighed? „Nei!“ lyder Svaret igjen. Naar I da, i Eders Forhold til Menneskene, indrømme at Forstanden ikke underkuer, men forhøier og forherliger Kjærligheden, kunne I da ikke forudsætte at det Samme maa være Tilfældet med Hensyn til det Guddommelige? Troe I ikke, at I først ret vilde elske Gud, naar I forstaae ham? Hvis dette er Tilfældet, da frygter ikke det „Hvorfor?“ der vel mangan Gang har opvakt Uengstelse og Tvivl i Eders Hjerter. Den, som spørger, skal svares, thi saavidt som Spørgsmaalet er neblagt i Eder fra Begyndelsen af, er Muligheden til en Besvarelse der ogsaa: intet „Hvorfor?“ kunde existere, hvis der ikke ogsaa var et „Derfor“.

Frygte I Opløsningen paa Livets Gaade? Frygte I for at denne Gud, der for Eders barnlige Kjærlighed og Troe viste sig som en mild og barmhjertig Fader, ved Forstandens Belysning skal findes at være en grusom Nemesis, en ubøielig Skjæbne. Frygte I at Birkeligheden skal forjage Drømmen, istedetfor at realisere den, eller i sig selv at give en rig Erstatning? — Haaftald tilbede I jo et Laagebillede, paa hvis Realitet I ikke selv ret troe, skjøndt I ikke heller vove at tvivle! — Selv om man vilde tænke sig det Utænkelige, forudsætte det Umulige: At Gud var en ubevidst Naturkraft eller endog en ond Magt, der styrede Menneskene til deres Fordærvelse — vilde Du da heller lade Dig styre af blinde, og trøste Dig ved Din Phantasi-Gud, end Du vilde faae Dinene

aabnet, og lære Virkeligheden at kende, for i det sidste Tilfælde at vakne Dig imod den, og i det første — hvis der ingen Gud var udenfor Skabningen — at sige: Jeg er selv en Guddom. — Du tvivler, betænker Dig? Du vilde dog heller kende Dine Forældre, selv om de ikke vare gode, end blindt tilbede og adlyde dem.

Men forstaae Gud, den store Ufatteligt, som boer i et Lys, hvorhen Ingen kan komme — denne Tanke forekommer Dig kanske formastelig. Dog naaſt Du tager i Betænkning, at jeg kun betragter Livet som et ringe Pilsſlag, som et Mandedrag i Tilværelsen, og paa at allerede her mange Glint af Guds Væsen aabenbare sig for os, saa vil Du ikke længere finde det formasteligt, at jeg anseer det for Erkjendelsens Maal, at bringe os til i Manden at staae for Gud, Afsigt til Afsigt. Vel boer han i et Lys, hvorhen Ingen kan komme uden stær Kamp og Strid, men Lyset skinner dog ned paa vor jordiske Tilværelse, det skinner ind i hver af os, og af Solskinnet lærer man Solen selv at kende; kun ved at bade sin Sjæl deri, styrkes den til at kunne taale Synet af det store Evigheds Lys, hvori Gud boer, og hvori vi skulle forenes med ham.

Mange, ja de allerfleste af Eder have kanske aldrig søgt nogen Tvivl om de Lærdomme, der meddeles os i Barndommen eller nogen Trang til at undersøge dem.